

tuationen foreligger, er meget alvorlige Grunde til nu, da dette Lovforslag er blevet forelagt, at sørge for, at der ogsaa kommer noget ud deraf. For mig staar dette som et bestemt Krav under Hensyn til den Politik, som Flertallet synes at ville slaå ind paa, den Hensigtsmæssighedspolitik, som vi i Gaar hørte gøre sig gældende over for Militarismen her i Landet, over for hvad dette Flertal selv har betegnet som det mest skadelige, det mest fordærvelige, det for Landet mest farefulde, det, som hvert Øjeblik kunde bringe vort Land ind i Konflikt og drage Udlandets Opmærksomhed hen paa os, det, hvorom vi have hørt Taler og læst Bladartikler fra de Herres Side Nar ud og Nar ind. Naar Flertallet nu siger, at der kun er Hensigtsmæssighedshensyn at tage, skønt det indser, at Militarismen er det farligste og skadeligste, saa kan man vente sig mange Hensigtsmæssighedsbetragtninger, saa kunne vi gaa mange Farer i Møde fra Militarismen og dens Udvikling her i Landet. Jeg mener derfor, at vi i højeste Grad trænge ikke alene til denne Lov, men muligvis ogsaa til at gaa den udvidet, saa at den rækker ud i Fremtiden.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Det ærede Medlem brugte Udtrykket hjerteløs om en Færd, der er vist af en tidligere Finansminister, men et saadant Udtryk havde det ærede Medlem ikke Ret til at bruge.

Bluhme: Ærede Medlemmer ville vide, at jeg i en Række Nar har indbragt Lovforslag omtrent svarende til dette, saa at jeg kun kan glæde mig over dets Fremkomst og glæde mig over, at det kommer fra den Side, hvorfra det kommer. Ældre Medlemmer ville vide, at hvert Nar blev mit Lovforslag modtaget med Sympati saa at sige fra alle Sider undtagen fra enkelte intransigente Krigsmænd eller rettere provisoriskfølelse Mænd. Det blev ogsaa henvist til Udvalg, men de Partier, som den Gang havde Magten i Udvalgene, have aldrig noget Nar fundet Anledning til at tage det frem til Behandling; i Reglen kom det endogaa til Udvalg, hvoraf Forslagsstilleren ikke selv var Medlem. At d'Hr. fra den Side nu indbringe dette Forslag kan kun være en Tilfredsstillelse for mig, og jeg haaber, at der med Tilslutning fra alle Sider skal kunne gennemføres et Lovforslag, som kan tjene til at opfylde den Pligt, jeg mener Fædrelandet har til at hjælpe de uformuende svage, der have deltaget i Krigene, paa deres gamle Dage. Over for den ærede Finansminister maa det maaske være mig tilladt at sige, at det glæder mig,

at han til 3dje Behandling af Finansloven har indbragt et Forslag som det af ham antydede med Hensyn til Underofficerer. Dette har efter min Mening Regeringen skyldt de paagældende Underofficerer i lang Tid, og jeg mener, at man altsaa bør anerkende Ministerens Bestrebelse i saa Henseende, fordi han nu har taget Sagen frem og altsaa har i Sinde at søge at gennemføre den paa Finansloven. Naar han derimod stiller sig saa uvenlig til det Lovforslag, som her er fremkommet, kan jeg ikke forstaa det. Jeg har den Overbevisning, at den højtærede Minister personlig ønsker at komme de gamle Soldater til Hjælp. Skønt han har stillet sig saa afvisende, som han har, tror jeg dette, og det er da ogsaa umuligt andet. Jeg kan kun opfatte hans Holdning som en Følelse af Pligt hos ham over for Landets Finanser, en Følelse af, at han skal være sparsom, medens denne Udgift efter hans Mening vil blive saa stor, at han ikke kan gaa med dertil. Det er som Embedsmand, han mener, at burde modtætte sig, hvad hans Følelse ellers tilsiger ham, at han bør støtte. Dette er, om det maa være mig tilladt at sige det, imidlertid en lidt doctrinær Opfattelse. Hans Argumentation var mig da ogsaa lidt uforstaaelig, thi paa samme Tid, som han personlig ønsker, hvad han jo ogsaa har udtalt, at komme Kommunerne til Hjælp, vil han ikke gaa med hertil, skønt her jo i alt Fald er en Vej, ad hvilken man kan komme Kommunerne til Hjælp og hde dem en Hjælp, som alle Kommunerne og vistnok ogsaa de fleste Rigsdagsmænd ville paastømme. Det Lovforslag, jeg tidligere har indbragt, gik ud paa noget lignende som dette, men jeg anviste en anden Vej, som forekom mig mere fremkommelig, den Vej nemlig, at det var Kommunerne, som kom til at uddele denne Alderdomshjælp til de gamle Krigere, men saaledes, at Kommunerne fik refunderet af Staten de tre Fjerdedele af deres Udgifter hertil. Det forekommer mig at være en mere antagelig Form, mere tjenlig for Kommunerne og ogsaa heldigere for Ministeren. Naar den højtærede Minister nu fremsatte en Beregning, ud fra hvilken han søgte Støtte for sin Modstand mod dette Forslag, maa det vel være mig tilladt at komme med nogen Kritik af denne Beregning. Den højtærede Minister siger, at der lever 67,000 Mennesker fra Krigens Tid, som kunne komme ind under denne Lov. Af dem fradrog han straks 2,000 som Svulider — jeg skal straks komme til dem. Resten delte han dernæst i to Halvdele, idet han sagde, at Halvdelen, altsaa ca. 33,000,